

Řetěz z trnů

CASSANDRA CLARE

POSLEDNÍ HODINA KNIHA TŘETÍ

SÁGA O LOVCÍCH STÍNŮ

Řetěz z trnů

CASSANDRA CLARE
je autorkou těchto knih:

Série NÁSTROJE SMRTI

MĚSTO Z KOSTÍ
MĚSTO Z POPELA
MĚSTO ZE SKLA
MĚSTO PADLÝCH ANDĚLŮ
MĚSTO ZTRACENÝCH DUŠÍ
MĚSTO NEBESKÉHO OHNĚ

Série PEKELNÉ STROJE

MECHANICKÝ ANDĚL
MECHANICKÝ PRINC
MECHANICKÁ PRINCEZNA

Série TEMNÉ LSTI

PANÍ PŮLNOCI
PÁN STÍNŮ
KRÁLOVNA POVĚTRÍ A TEMNOTY

Série NEJSTARŠÍ KLETBY

Spoluautor Wesley Chu
RUDÉ SVITKY MAGIE
ZTRACENÁ BÍLÁ KNIHA

KODEX LOVCŮ STÍNŮ
Spoluautor Joshua Lewis

BANEOVY KRONIKY

Spoluautorky Sarah Rees Brennan a Maureen Johnson

PŘÍBĚHY Z AKADEMIE LOVCŮ STÍNŮ

*Spoluautorky Sarah Rees Brennan, Maureen Johnson
a Robin Wasserman*

DUCHOVÉ STÍNOVÉHO TRHU

*Spoluautorky Sarah Rees Brennan, Maureen Johnson,
Kelly Link a Robin Wasserman*

Řetěz z trnů

CASSANDRA CLARE

POSLEDNÍ HODINA

KNIHA TŘETÍ

#B&KLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Copyright © 2023 by Cassandra Clare, LLC
Cover photo-illustration © 2023 by Cliff Nielsen
Cover design by Nick Sciacca © 2023 by Simon & Schuster, Inc.
Translation © Pavel Kaas, 2023
Czech edition © Nakladatelství Slovart, 2023

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládána do databází či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Všechny postavy, místa a události v této knize jsou smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať již žijícími, nebo mrtvými, stejně jako se společnostmi, podniky, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Řetěz z trnů

Z anglického originálu *The Chain of Thorns*, poprvé vydaného v roce 2023 v nakladatelství Margaret K. McElderry Books / Simon & Schuster, 1230 Avenue of the Americas New York, NY 10020, přeložil Pavel Kaas
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze v edici #BOOKLAB v roce 2023

Editorka Aneta Křížková
Redakce a korektury Jiří Kettner
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

ISBN 978-80-276-0634-4

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Pro Emily a Jeda.
Jsem ráda, že jste se konečně vzali.

Musíme se naučit strpět to, čemu nemůžeme uniknout; náš život, stejně jako harmonie světa, se skládá z protikladných věcí – z rozmanitých tónů, sladkých i drsných, ostrých i mírných, svižných i vážných, a co by to bylo za hudebníka, který by uměl napodobit jen některé z nich? Musí je umět využít všechny a všechny je kombinovat; a tak bychom měli kombinovat i dobro a zlo, které jsou též podstaty s naším životem; naše bytí nemůže existovat bez této směsi a jedna část pro ně není o nic méně potřebná než druhá.

– Michel de Montaigne, Eseje

PROLOG

Později si James vybavoval jen zvuk větru. Kovový skřípot, jako když nůž přejíždí po skle, a až kdesi hluboko pod tím zvuk zoufalého, hladového vytí.

Kráčel po jakési nekonečné cestě; zdálo se, že před ním tudy nikdo neprošel, protože na zemi nebyly žádné stopy. Obloha nahoře byla stejně pustá. James nedokázal říct, jestli je noc nebo den, zima nebo léto. Před ním se rozprostírala jen holá hnědá země a nad ním obloha barvy chodníku.

A tehdy to uslyšel. Zvedající se vítr mu kolem kotníků vířil suché listí a prach. Jeho zvuk nabýval na intenzitě a téměř překryl blížící se kroky.

James se otočil a podíval se za sebe. Přízraky z prachu vířily vzduchem tak, jak jim velel vítr. Písek ho štípal v očích, ale nespouštěl z nich zrak. Písečnou bouří se řítíl tucet – ne, sto, více než sto – tmavých postav. Lidé to nebyli, to věděl; jejich pohyb sice nebyl tak docela let, zdálo se však, jako by byli součástí ženoucího se větru. Stíny se kolem nich vlnily jako křídla.

Vítr mu zavyl v uších, když se mu prohnaly nad hlavou jako propletený chuchvalec stínových stvůr, který s sebou nepřinášel jen fyzický chlad, ale i pocit studené hrozby. Na pozadí zvuku jejich průletu, jako když se nit proplétá tkalcovským stavem, se ozval šepot.

„Probouzejí se,“ řekl Belial. „Slyšíš to, vnoučku? Probouzejí se.“

James sebou trhl a zalapal po dechu. Nemohl dýchat. Vydrápal se z písku a stínů nahoru a ocitl se v neznámé místnosti. Zavřel oči a znovu je otevřel. Kdepak neznámá: už věděl, kde je. V pokoji v zájezdním hostinci, který sdílel se svým otcem. Will spal v druhé posteli a Magnus byl někde na chodbě.

Vyklouzl z postele a trhl sebou, když se jeho bosé nohy dotkly studené podlahy. Tiše přešel místností k oknu a zahleděl se na měsícem ozářená zasněžená pole, která se táhla, kam až oko dohlédlo.

Sny. Děsivaly ho pravidelně. Belial ho prostřednictvím snů navštěvoval, kam až jeho paměť sahala. Ve snech vídal bezútěšná království démonů a vídal Beliala zabíjet. Nevěděl – stejně jako teď – kdy byl sen skutečně jen pouhým snem a kdy to byla nějaká děsivá zjevená skutečnost.

Černobílý svět venku jen odrážel bezútěšnost zimy. Byli někde poblíž zamrzlé řeky Tamar; zastavili tu večer, když už bylo sněžení tak husté, že se nedalo jet dál. Nebyla to ani taková ta pohádková vířící chumelenice, ani chaotický sněhový příval. Tohle sněžení jako by mělo směr a účel. Doráželo v ostrém úhlu na holou syrově hnědou zem jako nekonečná salva šípů.

Přestože James celý den nedělal nic jiného, než že seděl v kočáru, cítil se vyčerpaný. Sotva se mu podařilo vysrkat horkou polévku, než se vydal nahoru, kde se doslova zhroutil do postele. Magnus a Will zůstali v salónu, v křeslech u krbu, a tlumeně spolu rozmlouvali. James předpokládal, že mluví o něm. Tak ať. Bylo mu to jedno.

Byli už třetí noc mimo Londýn, odkud odjeli hledat Jamesovu sestru Lucii, která odešla s čarodějem Malcolmem Fadem a zakonzervovaným tělem Jesseho Blackthorna, za účelem natolik temným a děsivým, že nikdo z nich nechtěl pronést to slovo, jehož se všichni obávali.

Nekromancie.

Magnus zdůrazňoval, jak je důležité nalézt Lucii co nejdříve. To ovšem nebylo tak jednoduché, jak to znělo. Magnus věděl, že Malcolm má dům v Cornwallu, netušil však kde přesně, a Malcolm zamezil veškerým pokusům o sledování. Museli se uchý-

lit ke staromódnějšímu přístupu – často se zastavovali v různých podsvětánských nálevnách podél cesty. Magnus si povídal s místními obyvateli, zatímco James a Will byli nuceni čekat v kočáru a nezbyvalo jim než zapomenout, že jsou lovci stínů.

„Nikdo z nich mi nic neřekne, pokud budou mít podezření, že cestuji s *nefilim*,“ řekl Magnus. „Váš čas přijde, až dorazíme k Malcolmovi a budeme se muset vypořádat s ním a Lucií.“

Dnes večer řekl Jamesovi a Willovi, že si myslí, že už ten dům možná mají a že by se tam mohli snadno dostat příštího rána, zbývá prý už jen pár hodin cesty. A pokud to nebude to správné místo, budou pokračovat dál.

James zoufale toužil Lucií najít. Nejen proto, že se o ni bál, ale i kvůli všemu ostatnímu, co se v jeho životě dělo. Všechno ostatní prozatím odložil a zakázal si na to myslet, dokud nenajde svou sestru a nebude mít jistotu, že je v bezpečí.

„Jamesi?“ Ospalý hlas ho vytrhl z myšlenek. James se odvrátil od okna a uviděl svého otce, jak sedí na posteli. „Jamie, co se děje?“

James se podíval na svého otce. Will vypadal unaveně, hřívou černých vlasů měl rozčuchanou. Lidé Jamesovi často říkali, že je jako Will, což považoval za nepřiměřený kompliment. Za celý život nepoznal silnějšího člověka, než byl jeho otec, ani zásadovějšího, ani oddanějšího. Will o sobě určitě nikdy nepochyboval. Ne, James rozhodně nebyl jako Will Herondale.

Opřel se zády o studené okno a řekl: „Jen zlý sen.“

„Hmm.“ Will vypadal zamyšleně. „Tos měl i včera v noci. A tu noc předtím. Je něco, o čem bys chtěl mluvit, Jamie?“

James si na okamžik představil, jak se otci svěruje. Belial, Grace, náramek, Kordélie, Lilith. Všechno.

Ten obraz se však v jeho mysli dlouho neudržel. Nedovedl si představit otcovu reakci. Nedokázal si představit, že by ta slova řekl nahlas. Držel to všechno v sobě tak dlouho, že už neuměl nic jiného, než to držet dál a pevněji a chránit se jediným způsobem, jaký znal.

„Jen se bojím o Lucií,“ řekl James. „Mám strach, do čeho se mohla zaplést.“

Willův výraz se změnil – Jamesovi se zdálo, že v otcově tváři zahlédl záblesk zklamání, i když v té polotmě to bylo těžké poznat. „Tak se vrať do postele,“ řekl Will. „Pravděpodobně ji najdeme zítra, jak říká Magnus, a bylo by lepší si na to odpočinout. Možná nebude ráda, až nás uvidí.“

I

SOUMRAČNÉ DNY

*Moje Paříž je území, kde soumravné dny
přecházejí v divoké černožlaté noci;
Kde může být květ úsvitu studený:
Ach, ale ty zlaté noci a vůně!*
– Arthur Symons, „Paříž“

Zlaté dlaždice na podlaze se leskly pod světly nádherného lustru, který rozptyloval světlo jako sněhové vločky setřesené z koruny stromu. Tlumená, melodická hudba zesílila, když James vystoupil z davu tanečníků a natáhl ruku ke Kordélii.

„Zatanči si se mnou,“ řekl. Černý kabát mu nesmírně slušel. Černá ještě zvýrazňovala zlatou barvu jeho očí a ostré linie jeho lícních kostí. Černé vlasy mu spadaly do čela. „Vypadáš nádherně, Sedmikrásko.“

Kordélie ruku přijala. Když ji vyvedl na parket, zahlédla se s ním v zrcadle na druhém konci tanečního sálu. James v černém, ona vedle něj v odvážných šatech z rubínově červeného sametu. James se na ni díval – ne – hleděl přes sál, odkud na něj zírala bleďá dívka v šatech v barvě slonoviny a s vlasy barvy krémově bílých okvětních plátků růže.

Grace.

„Kordélie!“ Matthewův hlas ji přiměl otevřít oči. Kordélii se zatočila hlava a na okamžik se musela opřít o stěnu šatny, aby se vzhopila. Snění za bílého dne – nebo spíš denní děsy? Nebylo to ani tak příjemné, jako spíš překvapivě živé. „Madame Beausoleilová chce vědět, jestli nepotřebuješ nějak pomoci. Samozřejmě,“ dodal uličnický, „že bych pomoc poskytl sám, ale byl by z toho skandál.“

Kordélie se usmála. Muži obvykle nedoprovázeli ke švadleně ani manželky nebo sestry. Když před dvěma dny dorazili na svou první návštěvu, Matthew nasadil svůj obvyklý šarmantní úsměv a okouzлил madame Beausoleilovou natolik, že mu dovolila zůstat v obchodě s Kordélií. „Nemluví francouzsky,“ lhal, jako když tiskne, „a bude potřebovat mou pomoc.“

Vpustit ho do obchodu byla ovšem jedna věc. Pustit ho do zkušební šatny, kde se Kordélie právě oblékala do módně vyzývajících šatů z rudého sametu, by skutečně znamenalo *un affront et un scandale!* – zvláště v tak exkluzivním podniku, jako bylo dámské krejčovství madame Beausoleilové.

Kordélie zavolala, že je všechno v pořádku, ale o chvíli později se ozvalo zaklepání na dveře a objevila se jedna z modistek se zapínacím háčkem. Zaútočila na očka vzadu na Kordéliiných šatech, aniž by vyžadovala jakékoli instrukce – očividně to nedělala poprvé – a tlačila a tahala přitom Kordélii tak, jako by to byla vyčpaná figurína. O chvíli později – šaty zapnuté a utažené, poprsí pozvednuté a sukně upravené – byla Kordélie vyšoupnuta do hlavní místnosti krejčovského salonu.

Všechno tu bylo zařízeno tak, aby vyvolávalo dojem luxusu. Kombinace bledě modré a zlaté ovšem připomínala spíš civilskou velikonoční kraslici. Při jejich první návštěvě byla Kordélie překvapena a podivně okouzlena, když viděla, jak tu vystavují své zboží. Modelky – vysoké, štíhlé a chemicky odbarvené na blond – se proměňovaly po místnosti sem a tam a kolem krku měly očíslované černé stuhy, aby bylo vidět, jaký konkrétní styl předvádějí. Za dveřmi s krajkovým závěsem bylo vystaveno množství látek, ze kterých si zákaznice mohla vybrat: hedvábí a samet, satén a organza. V tu chvíli Kordélie v duchu děkovala Anně za to, že ji poučila

o módě: odmítla krajky i látky pastelových barev a rychle si vybrala to, o čem věděla, že by jí slušelo. Za pouhých pár dní švadleny zvládly, co si objednala, a teď se vrátila, aby vyzkoušela výsledek.

Pokud by měla věřit Matthewovu výrazu, vybrala si dobře. Uvelebil se v černo-bíle pruhovaném zlaceném křesle a na klíně měl otevřenou knihu – skandálně odvážnou *Klaudine v Paříži*. Když Kordélie vyšla ze šatny a šla si zkontrolovat v trojitém zrcadle, jak šaty sedí, vzhlédl a jeho zelené oči potemněly.

„Vypadáš nádherně.“

Na okamžik téměř zavřela oči. *Vypadáš nádherně, Sedmikrásko*. Zakázala si však na Jamese myslet. Teď ne. Ne, protože Matthew byl tak laskavý, že jí půjčil peníze na nákup těchto šatů (utekla z Londýna jen v tom, co měla na sobě, a zoufale toužila po něčem čistém na sebe). Něco koneckonců slíbili oba – Matthew, že nebude příliš pít, dokud budou v Paříži; Kordélie zase, že se nebude trestat temnými úvahami o svých selháních: myšlenkami na Lucii, na svého otce, na své manželství. A od té doby, co dorazili, se Matthew ani nedotkl sklenice vína, natož láhve.

Zahnala melancholii, usmála se na Matthewa a obrátila svou pozornost k zrcadlu. Sama sobě připadala téměř jako cizinka. Šaty byly šité na míru a dekolt byl odvážně hluboký, zatímco sukně jí obepínala boky a rozvírala se až níž jako okvětní kalich lilie. Krátké a nařasené rukávy odhalovaly její paže. Černé runy se na její světle hnědé pokožce ostře rýsovaly, ale ochranné kouzlo je skrývalo před zraky civilů.

Madame Beausoleilová, která měla svůj salon na Rue de la Paix, kde sídlily nejslavnější módní domy světa – Worthův salon, Jeanne Paquinová –, byla podle Matthewa dobře obeznámena se světem stínů. „Hypatia Vexová by nikde jinde nenakupovala,“ řekl Kordélii u snídaně. Minulost madame samotné byla zahalena rouškou tajemství, což Kordélii připadalo typicky francouzské.

Pod šaty toho měla pramálo – ve Francii bylo očividně zvykem nosit oděv těsně na tělo. Tenké výztuhy byly jen zapracovány do látky živůtku. Šaty byly nabírané u dekoltu s růžicí hedvábných květů; sukně se dole rozplývala v zlatém krajkovém volánu.

Nízko vykrojená záda odhalovala křivku její páteře. Ty šaty byly umělecké dílo, což také madame (ve francouzštině, Matthew překládal) zmínila, když k nim přispěchala s jehelníčkem v ruce, aby viděla výsledek své práce.

Madame se zasmála. „Moje práce je velice prostá,“ řekla. „Musím jen podpořit tu nesmírnou krásu, kterou už se vaše žena pyšní.“

„Ale kdepak, to není moje žena,“ řekl Matthew a v zelených očích mu zajiskřilo. Nic nezbožňoval Matthew víc než skandály. Kordélie na něj výhrůžně zakoulela očima.

Ke cti madame – nebo to bylo možná prostě tím, že byly ve Francii – nutno dodat, že ani nemrkla. „*Alors*,“ řekla, „málokdy se mi poštěstí oblékat tak přirozenou a neobvyklou krásu. Tady je móda jen pro blondýnky, ale ty takovou barvu nosit nemohou. Je to krev a oheň, příliš intenzivní k bledé pokožce a plavým vlasům. Jim sluší krajka a pastel, ale slečna...?“

„Slečna Carstairsová,“ doplnila Kordélie.

„Slečna Carstairsová si ke svému typu vybrala dokonale. Když vstoupíte do místnosti, *mademoiselle*, zapůsobíte jako plamen svíčky a můry se začnou slétat okamžitě.“

Slečna Carstairsová. Nebyla paní Herondaleovou příliš dlouho. Věděla, že by na tom jméně neměla lpět. Bolela ji ta ztráta, ale urputně sama sebe přesvědčovala, že je to jen pouhá sebelitost. Ona je Carstairsová z rodu Džahanšáh. V žilách jí koluje Rostomova krev. Oblékne se klidně třeba do ohně, když bude chtít.

„Takové šaty si zaslouží ozdobu,“ pronesla madame zamyšleně. „Náhrdelník z rubínů a zlata. Tohle je pěkná cetka, ale příliš titěrná.“ Mrkla na malý zlatý přívěsek na Kordéliině krku v podobě drobné kuličky na zlatém řetízku.

Byl to dárek od Jamese. Kordélie věděla, že by si ho měla sundat, ale ještě nebyla připravená. Nějak se jí zdálo, že to gesto bude definitivnější než proseknutí její snubní runy.

„Rád bych jí ho koupil, kdyby mi to dovolila,“ řekl Matthew. „Bohužel však odmítá.“

Madame vypadala zmateně. Pokud je Kordélie Matthewovou milenkou, což se zjevně domnívala, proč tedy odmítá šperky? Poplácala

Kordélii po rameni a politovala ji pro její zoufalý nedostatek obchodního talentu. „Na Rue de la Paix je několik skvělých klenotníků,“ řekla. „Možná, že když se podíváte do jejich výkladů, změníte názor.“

„Možná,“ odvětila Kordélie a bojovala s nutkáním vypláznout na Matthewa jazyk. „Momentálně se musím soustředit na oblečení. Jak vám můj přítel vysvětlil, můj kufr se cestou ztratil. Dokážete do dnešního večera doručit tyto šaty do hotelu Le Meurice?“

„Samozřejmě, samozřejmě.“ Madame přikývla a stáhla se k pultu na opačném konci místnosti, kde začala tužkou sepisovat čísla na účtenku.

„Teď si myslí, že jsem tvoje milenka,“ otočila se Kordélie s rukama v bok k Matthewovi.

Pokrčil rameny. „Tohle je Paříž. Milenky jsou tu běžnější než croissanty nebo ty jejich nesmyslně malé šálky na kávu.“

Kordélie si odfrkla a zmizela zpátky v šatně. Snažila se nemyslet na cenu oblečení, které si objednala – červený samet na chladné večery a čtyři další: černobíle proužkované vycházkové šaty se sakem stejných barev, smaragdový satén s modrozeleným lemováním, odvážné černé saténové večerní šaty, a jedny z kávově hnědého hedvábí se zlatým lemlem. Anna by měla radost, ale splatit to Matthewovi spolkně všechny Kordéliiny úspory. Nabízel se sice, že všechny náklady vezme na sebe, a tvrdil, že to pro něj nebude žádný problém – zdálo se, že jeho prarodiče z otcovy strany nechali Henrymu opravdu spoustu peněz –, ale to Kordélie nemohla přijmout. Už Matthewa využila dost.

Když si Kordélie oblékla své staré šaty, znovu se připojila k Matthewovi v salonu. Už zaplatil a madame potvrdila doručení šatů do dnešního večera. Když Matthew vedl Kordélii z obchodu do přeplněných pařížských ulic, jedna z modelek na něj mrkla.

Byl jasný den, obloha jako vymetená – tuto zimu v Paříži ještě nesněžilo, na rozdíl od Londýna, a tak byly dny chladné, ale jasné. Kordélie ochotně souhlasila s tím, že se s Matthewem do hotelu vrátí pěšky, místo aby přivolávali fiakr (pařížský ekvivalent drožky). Matthew s knihou zastrčenou v kapse kabátu stále mluvil o jejich červených šatech.

„V kabaretech prostě zazáříš.“ Matthew to zjevně pociťoval jako své osobní vítězství. „Nikdo se nebude dívat na účinkující. Tedy – abych byl spravedlivý – účinkující budou natřeni jasně červenou barvou a budou mít falešné ďábelské rohy, takže by nějakou tu pozornost přece jen upoutat mohli.“

Usmál se na ni oním úsměvem, pod kterým i ti nejpřísnější bručouni táli jak máslo a silní mužové i ženy szeli. Ani Kordélie sama vůči němu nebyla imunní. Nedokázala úsměv neopětovat.

„Vidíš?“ řekl Matthew a rozmáchl se paží po širokém pařížském bulváru s barevnými markýzami a kavárnami, kde se ženy v nádherných kloboucích a muži v nápadně proužkovaných kalhotách zahřívali šálky husté horké čokolády. „Slíbil jsem ti přece, že se budeš dobře bavit.“

Baví se ale? Kordélie sama nevěděla. Snad ano. Doposud se jí většinou dařilo nemyslet na to, jak strašlivě zklamala každého, na kom jí záleželo. A to byl koneckonců i samotný účel cesty. Jestliže jsi všechno ztratila, uvažovala, není důvod nepřijímat jakékoli drobné radosti, které se naskytnou. Není to koneckonců i Matthewova filozofie? Neodjela sem s ním právě proto?

Žena sedící v nedaleké kavárně, v klobouku zdobeném pštroším peřím a hedvábnými růžemi, pohlédla z Matthewa na Kordélii a usmála se. Zjevně nás má za milence, napadlo Kordélii. Ještě před pár měsíci by se začervenala; teď se jen usmála. Co na tom záleží, že si o ní lidé myslí špatné věci? Každá dívka by byla ráda, kdyby měla Matthewa za nápadníka, takže ať si kolemjdoucí představují, co chtějí. Tak konečně k životu přistupoval i Matthew – vůbec se nestaral o to, co si myslí ostatní, byl prostě sám sebou a bylo úžasné, jak mu to umožňovalo snadno proplouvat životem.

Pochybovala, že by bez něj zvládla cestu do Paříže v tom stavu, v jakém byla. To jen díky němu se dostali – nevyspalí a zívající – z vlakového nádraží do Le Meurice, kde Matthew zářil jako slunce a dokázal ještě žertovat s poslíčkem. Člověk by si myslel, že tu noc prospal v prachových peřinách.

Tu první noc spali do odpoledne (ve dvou oddělených ložnicích Matthewova apartmá, které sdílely společný obývací pokoj)

a jí se zdálo, že všechny své hříchy vyklopila hotelovému recepčnímu. *Víte, moje matka bude mít miminko, a já tam možná nebudu, až mě bude potřebovat, protože jsem příliš zaneprázdněná koketováním s nejlepším přítelem mého manžela. Nosila jsem mytický meč Cortana – možná ho znáte z Písně o Rolandovi? No, tak se ukázalo, že nejsem hodna ho dál nosit, a předala jsem ho svému bratrovi, což ho mimochodem také vystavuje potenciálně smrtelnému nebezpečí ze strany ne jednoho, ale hned dvou velmi mocných démonů. Měla jsem se stát parabátaí své nejlepší kamarádky, ale k tomu už nikdy nedojde. A dovolila jsem si věřit, že muž, kterého miluji, by mohl milovat mě, a ne Grace Blackthornovou, i když byl ohledně své lásky k ní vždy přímý a upřímný.*

Když skončila, vzhlédla a uviděla, že recepční má tvář Lilith a místo očí klubka svíjejících se černých hadů.

Vedla sis skvěle, alespoň podle mě, drahoušku, řekla Lilith a Kordélie se probudila s výkřikem, který jí ještě několik minut rezonoval v hlavě.

Když ji později znovu probudila pokojská, která přišla roztráhnout závěsy, užasle pohlédla ven do jasného dne, kde se střechy Paříže vlnily až k obzoru jako zástupy vyrovnaných vojáků. V dálce se rýsovala Eiffelova věž, tyčící se vzdorně proti bouřkově modré obloze. A ve vedlejší místnosti trpělivě čekal Matthew, až se k němu připojí na cestách za dobrodružstvím.

Následující dva dny společně jedli – jednou v nádherné restauraci Le Train Bleu na Gare de Lyon, která Kordélii naprosto ohromila: byla tak krásná, jako kdyby stolovali v broušeném safíru! – a chodili spolu po parcích a po nákupech: tu košile a obleky pro Matthewa u Charveta, kde nakupovali oblečení Baudelaire a Verlaine, pak zase šaty, boty a kabát pro Kordélii. Zarazila ho, když jí Matthew chtěl kupovat ještě klobouky. Prohlásila, že musí existovat nějaké limity. Navrhl, že limitem by měly být deštníky, které jsou nezbytným doplňkem oblečení a navíc poslouží jako užitečná zbraň. Zahihňala se a užasla přitom, jak příjemné je se smát.

Nejpřekvapivější pro ni ale bylo, že Matthew víc než dodržel svůj slib: nepožil ani kapku alkoholu. Dokonce vydržel i nesouhlasné

zamračené pohledy číšníků, když odmítal víno k jídlu. Na základě své zkušenosti s otcovým pitím Kordélie očekávala, že mu bude z nedostatku alkoholu zle, ale dočkala se pravého opaku – byl bystrý a energický a vodil ji po celé Paříži za památkami, do muzeí, k pomníkům a do parků. Všechno to působilo velmi dospěle a světácky, o což jistě šlo.

Teď se podívala na Matthewa a pomyslela si: *Vypadá šťastně.* Upřímně, jednoznačně šťastně. A pokud by tato cesta do Paříže neměla být spásou pro ni, mohla by se alespoň postarat, aby jí byla pro něj.

Vzal ji za paži, aby ji provedl přes rozbitý kousek chodníku. Kordélie si vzpomněla na ženu v kavárně, jak se na ně usmívala a považovala je za zamilovaný pár. Kdyby jen věděla, že Matthew se ani jednou nepokusil Kordélii políbit. Byl přímo vzorem zdrženlivého gentlemana. Jednou nebo dvakrát, když si přáli dobrou noc v hotelovém apartmá, si myslela, že zachytila pohled jeho očí, ale možná si to jen představovala? Nebyla si úplně jistá, co vlastně očekával ani jak se staví... no, vlastně k čemukoli.

„Je mi tu fajn,“ řekla teď a myslela to vážně. Věděla, že je zde šťastnější, než by byla v Londýně, kde by se stáhla do domu své rodiny v Cornwall Gardens. Alastair by se snažil být laskavý a její matka by byla šokovaná a zarmoucená, a jí by se chtělo zemřít ze vši té tíhy, kterou by se snažila snášet.

Takhle to bylo lepší. Prostřednictvím hotelové telegrafní služby poslala domů stručný vzkaz rodině. Oznámila jim, že nakupuje jarní garderobu v Paříži pod Matthewovým dohledem. Tušila, že jim to bude připadat divné, ale doufala alespoň, že je to neznepokojí.

„Jen jedno jsem nepochopila,“ dodala, když se blížili k hotelu s masivním průčelím, kovanými železnými balkonovými mřížemi a okny, která vrhala svou záři do zimních ulic. „Zmínil ses, že mám zazářit v nějakém kabaretu. Jaký kabaret jsi myslel a kdy jdeme?“

„Vlastně dnes večer,“ odvětil Matthew a otevřel jí dveře hotelu. „Vypravíme se spolu do srdce pekla. Máš strach?“

„Vůbec ne. Jsem ráda, že jsem si vybrala červené šaty. Bude to ladit.“

Matthew se zasmál, ale Kordélie si v duchu lámala hlavu: vypraví se společně do srdce pekla? Co tím proboha myslí?

Lucii následujícího dne nenašli.

Sníh se neudržel a silnice byly alespoň čisté. Balios a Xanthos se plahočili mezi holými živými ploty a jejich dech se ve vzduchu srážel v bělavé obláčky páry. Do Lostwithielu, malé vesnice ve vnitrozemí, dorazili kolem poledne a Magnus zamířil do hostince s názvem Wolf's Bane, aby se poptal. Vyšel ven a jen zavrtil hlavou. Vytrvale pokračovali dál, ale na adrese, kterou dostal předtím, našli jen opuštěnou farmu, jejíž letitá střecha se zvolna bortila.

„Je tu ještě jedna možnost,“ řekl Magnus a vyšplhal se zpět do kočáru. V černém obočí se mu zachytily vločky jemného sněhu, které se pravděpodobně svezly ze zbytků střechy. „Někdy v minulém století koupil jakýsi tajemný gentleman z Londýna starou zničenou kapli na Peak Rocku v rybářské vesnici Polperro. Obnovil to tam, ale jen zřídkakdy to místo opouští. Místní podsvětánské klepy říkají, že je to čaroděj – z komína prý za noci občas šlehají fialové plameny.“

„Čaroděje bych čekal spíš *tady*,“ poznamenal Will a ukázal na vypálený statek.

„Ne všechny fámy jsou pravdivé, Herondale, ale všechny musí být prošetřeny,“ řekl Magnus klidně. „Do Polperra bychom se každopádně měli dostat za pár hodin.“

James si v duchu povzdechl. Další hodiny, další čekání. Další starosti – o Lucii, o Matthewa a Sedmikrásku. O jeho sen.

Probouzejí se.

„Tak já vás zabavím příběhem,“ řekl Will, „o mé pekelné jízdě na Baliosovi z Londýna do Cadair Idris ve Walesu. Tvoje matka, Jamesi, zmizela – unesl ji ničemný Mortmain. Skočil jsem na Baliose a vykřikl: „Jestli jsi mě někdy miloval, Baliosi, vraž, jak nejrychleji můžeš, a odnes mě k mé drahé Tesse, než ji postihne neštěstí. Byla bouřlivá noc, i když bouře, která zuřila v mých prsou, byla ještě divočejší.“